

วันที่ ๑๐ เดือน มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๖๖

เรื่อง อุทธรณ์คำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่น กรณีสั่งให้แก้ไข/ระงับเหตุรำคาญตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข
พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

ผู้อุทธรณ์รับทราบคำสั่งเมื่อวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๖๕ โดยเจ้าหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบลศาลาขาวนำส่งคำสั่งแก่ผู้อุทธรณ์โดยตรง และผู้อุทธรณ์ลงลายมือชื่อรับคำสั่ง ปรากฏตามหลักฐานบันทึกการแจ้งคำสั่ง ยื่นอุทธรณ์คำสั่งต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์เป็นหนังสือ ลงวันที่ ๖ ธันวาคม ๒๕๖๕ ผ่านนายกองค์การบริหารส่วนตำบลศาลาขาว โดยองค์การบริหารส่วนตำบลศาลาขาวลงรับเมื่อวันที่ ๗ ธันวาคม ๒๕๖๕ และกรมอนามัยลงรับเมื่อวันที่ ๑๕ ธันวาคม ๒๕๖๕ ดังนั้น ผู้อุทธรณ์ยื่นใช้สิทธิอุทธรณ์คำสั่งภายในสามสิบวัน นับแต่วันทราบคำสั่ง จึงมีสิทธิอุทธรณ์ได้ตามมาตรา ๖๖ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ได้มีหนังสือถึงคู่กรณีและหน่วยงานตรวจสอบข้อเท็จจริง สังกัดกรมอนามัย ครบกำหนดส่งข้อมูลวันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๖๖ มีผลการดำเนินการดังนี้ ๑) มีหนังสือ ที่ สธ ๐๙๔๕.๐๕/๙๖๕๙ ลงวันที่ ๒๖ ธันวาคม ๒๕๖๕ ถึงผู้อุทธรณ์ แจ้งรับพิจารณาและให้เพิ่มเติมข้อมูลหรือพยานหลักฐานอื่น ซึ่งผู้อุทธรณ์ไม่ยื่นข้อมูลหรือพยานหลักฐานอื่นเพิ่มเติม ๒) มีหนังสือ ที่ สธ ๐๙๔๕.๐๕/๙๖๖๘ ลงวันที่ ๒๖ ธันวาคม ๒๕๖๕ ถึงเจ้าพนักงานท้องถิ่น แจ้งให้ทำคำชี้แจงแก่ผู้อุทธรณ์ ซึ่งเจ้าพนักงานท้องถิ่น มีหนังสือ ที่ สพ ๗๖๑๐๑/๐๑๔ ลงวันที่ ๑๒ มกราคม ๒๕๖๖ ชี้แจงแก่ผู้อุทธรณ์พร้อมเอกสารหลักฐาน ๓) มีหนังสือ ที่ สธ ๐๙๔๕.๐๕/๙๖๗๐ ลงวันที่ ๒๖ ธันวาคม ๒๕๖๕ แจ้งให้ศูนย์อนามัยที่ ๕ ราชบุรี กรมอนามัย ตรวจสอบข้อเท็จจริง ซึ่งศูนย์อนามัยฯ มีหนังสือ ที่ สธ ๐๙๑๕.๐๔/๒๔๔ ลงวันที่ ๑๙ มกราคม ๒๕๖๖ รายงานผลการตรวจสอบข้อเท็จจริง โดยมอบหมายให้นายเกียรติภูมิ เพชรป้อมตำแหน่งนิติกร เข้าชี้แจงในที่ประชุมคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ ครั้งที่ ๖๐-๒/๒๕๖๖ เมื่อวันศุกร์ที่ ๑๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๖

ผู้อุทธรณ์...

ผู้อุทธรณ์ประกอบกิจการรีไซเคิลขยะและถุงพลาสติก สถานประกอบกิจการตั้งอยู่เลขที่ ๑๙/๒ หมู่ที่ ๘ ตำบลศาลาขาว อำเภอเมืองสุพรรณบุรี จังหวัดสุพรรณบุรี ถูกประชาชนร้องเรียนปัญหามลพิษจากการรีไซเคิลขยะและถุงพลาสติกกับองค์การบริหารส่วนตำบลศาลาขาวและศูนย์ดำรงธรรมอำเภอเมืองสุพรรณบุรีว่า ได้รับผลกระทบเรื่องกลิ่นเหม็นจากการประกอบกิจการ เจ้าหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบลศาลาขาวได้ลงพื้นที่ตรวจสอบข้อเท็จจริงและออกประกาศองค์การบริหารส่วนตำบลศาลาขาว รวมทั้งมีคำแนะนำให้ผู้อุทธรณ์แก้ไขปรับปรุงหลายครั้ง แต่ผู้อุทธรณ์ไม่ปฏิบัติ เจ้าพนักงานท้องถิ่นจึงใช้อำนาจตามมาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ และมาตรา ๖๖ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และแก้ไขเพิ่มเติม ออกคำสั่งให้ผู้อุทธรณ์แก้ไข/ระงับเหตุรำคาญที่เกิดขึ้นโดยหยุดประกอบกิจการทันทีจนกว่าจะมีคำสั่งเปลี่ยนแปลง

ผู้อุทธรณ์ไม่พอใจคำสั่ง ยื่นอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ ขอให้พิจารณาทบทวนคำสั่ง โดยโต้แย้งในประเด็นที่ว่า ๑) ประกอบกิจการรีไซเคิลขยะและถุงพลาสติกมาตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๔๘ และได้ยื่นขอต่ออายุใบอนุญาตประกอบกิจการแล้ว เมื่อครั้งที่มีการตรวจสอบเรื่องร้องเรียนจากประชาชนที่ได้รับความเดือดร้อนจากกลิ่นเหม็นเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องได้แนะนำและตกลงอนุโลมให้ประกอบกิจการต่อได้ โดยแจ้งให้จัดทาระบบบำบัดน้ำเสียให้ได้มาตรฐาน นำเข้าของวัสดุพลาสติกไม่ให้เกินกว่า ๒ วัน เพื่อทำความสะอาดให้แล้วเสร็จโดยเร็ว และไม่ให้มีการเก็บวัสดุไว้ระยะเวลานาน เพื่อป้องกันเป็นแหล่งก่อให้เกิดกลิ่นเหม็น ซึ่งผู้อุทธรณ์ได้ดำเนินการตามคำแนะนำดังกล่าวแล้ว ๒) การออกคำสั่งไม่มีการตรวจสอบข้อมูลในปัจจุบัน ไม่ได้แจ้งให้ทราบว่าปฏิบัติไม่ถูกต้องอย่างไร จุดใดต้องปรับปรุง และไม่มีการวัดค่าของการก่อให้เกิดความเดือดร้อนอย่างไร

เจ้าพนักงานท้องถิ่นทำคำชี้แจงแก่ผู้อุทธรณ์ สรุปความได้ว่า องค์การบริหารส่วนตำบลศาลาขาวได้ออกประกาศ เรื่อง ข้อกำหนดเบื้องต้นของการประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ประเภทปั้นถุงพลาสติก ลงวันที่ ๑๓ กันยายน ๒๕๕๓ มีข้อกำหนดเบื้องต้นว่าด้วยการป้องกันมลพิษและการป้องกันเหตุรำคาญจากการประกอบกิจการการรีไซเคิลขยะ ประเภทปั้นถุงพลาสติก รวม ๙ ข้อ เมื่อวันที่ ๒๑ พฤษภาคม ๒๕๖๒ มีประชาชนร้องเรียนต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นว่า ได้รับผลกระทบเรื่องกลิ่นเหม็นจากการประกอบกิจการของผู้อุทธรณ์ วันที่ ๗ พฤษภาคม ๒๕๖๒ เจ้าหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบลศาลาขาวได้ลงพื้นที่ตรวจสอบข้อเท็จจริงพบว่า การประกอบกิจการของผู้อุทธรณ์ก่อให้เกิดผลกระทบจริงตามข้อร้องเรียน ต่อมาเจ้าพนักงานท้องถิ่นได้ใช้อำนาจตามมาตรา ๒๘ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ออกคำสั่งที่ ๑๔๗/๒๕๖๓ ลงวันที่ ๗ พฤษภาคม ๒๕๖๓ ห้ามมิให้ประกอบกิจการรีไซเคิลขยะและวัสดุอื่น ๆ ทุกชนิด โดยใช้เครื่องจักรกลที่ไม่ได้ขออนุญาตประกอบกิจการให้ถูกต้องตามกฎหมาย และหยุดประกอบกิจการจนกว่าจะได้ดำเนินการขออนุญาตประกอบกิจการให้ถูกต้องตามที่ระเบียบกฎหมายกำหนด วันที่ ๑๓ พฤษภาคม ๒๕๖๓ ผู้อุทธรณ์ได้ยื่นคำขออนุญาตประกอบกิจการ และเจ้าพนักงานท้องถิ่นออกใบอนุญาตให้ประกอบกิจการรีไซเคิลขยะและวัสดุอื่น ๆ ออกให้ ณ วันที่ ๒๒ มิถุนายน ๒๕๖๓ ใช้ได้ถึงวันที่ ๒๑ มิถุนายน ๒๕๖๔ ต่อมาวันที่ ๑๔ มิถุนายน ๒๕๖๔ เจ้าหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบลศาลาขาวลงพื้นที่ตรวจสอบข้อเท็จจริงพบว่า การประกอบกิจการของผู้อุทธรณ์ส่งผลกระทบเรื่องกลิ่นเหม็น จึงออกคำแนะนำเจ้าพนักงานตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ให้ผู้อุทธรณ์แก้ไขปรับปรุง เพื่อไม่ให้เกิดปัญหาเหตุรำคาญต่อชุมชน วันที่ ๑๗ มิถุนายน ๒๕๖๔ มีประชาชนร้องเรียนผ่านศูนย์ดำรงธรรมอำเภอเมืองสุพรรณบุรีเรื่องกลิ่นเหม็นจากการประกอบกิจการของผู้อุทธรณ์ วันที่ ๑๘ มิถุนายน ๒๕๖๔ เจ้าพนักงานท้องถิ่นองค์การบริหารส่วนตำบลศาลาขาวร่วมกับเจ้าหน้าที่ของอำเภอเมืองสุพรรณบุรี ศูนย์ดำรงธรรมจังหวัดสุพรรณบุรี ร่วมประชุมและลงพื้นที่ตรวจสอบข้อเท็จจริง ต่อมาเจ้าพนักงานท้องถิ่นได้ใช้อำนาจตามมาตรา ๒๕ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ และมาตรา ๒๘ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ประกอบกับมาตรา ๖๗ (๒) (๓) (๔) และ (๗) แห่งพระราชบัญญัติสภาพัฒนาการและองค์การบริหารส่วนตำบล

พ.ศ. ๒๕๓๗ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ออกประกาศองค์การบริหารส่วนตำบลศาลาขาว เรื่อง ข้อกำหนดเบื้องต้นของการประกอบกิจการรีไซเคิลขยะและวัสดุอื่น ๆ พ.ศ. ๒๕๖๔ ลงวันที่ ๒๔ มิถุนายน ๒๕๖๔ ให้ผู้อุทธรณ์ถือปฏิบัติเพื่อป้องกันแก้ไขเหตุรำคาญจากการประกอบกิจการ รวม ๙ ข้อ วันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๕ มีประชาชนร้องเรียนผ่านศูนย์ดำรงธรรมอำเภอเมืองสุพรรณบุรี เจ้าหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบลศาลาขาวได้ลงพื้นที่ตรวจสอบข้อเท็จจริง และเจ้าพนักงานท้องถิ่นได้มีหนังสือ ที่ สพ ๗๖๑๐๖/๑๒๙ ลงวันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๕ แจ้งผู้อุทธรณ์ให้ดำเนินการแก้ไขปรับปรุงปัญหามลพิษเรื่องกลิ่นเหม็นและปฏิบัติตามประกาศองค์การบริหารส่วนตำบลศาลาขาว เรื่อง ข้อกำหนดเบื้องต้นของการประกอบกิจการรีไซเคิลขยะและวัสดุอื่น ๆ พ.ศ. ๒๕๖๔ ลงวันที่ ๒๔ มิถุนายน ๒๕๖๔ ต่อมาวันที่ ๑๔ มีนาคม ๒๕๖๕ ผู้อุทธรณ์มีหนังสือขอผ่อนผันการประกอบกิจการชักล้างถุงพลาสติกและปรับปรุงบ่อบำบัดน้ำเสีย เนื่องจากไม่มีงบประมาณ เจ้าพนักงานท้องถิ่นจึงใช้อำนาจตามมาตรา ๒๕ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ และมาตรา ๒๘ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ประกอบกับมาตรา ๖๗ (๒) (๓) (๔) และ (๗) แห่งพระราชบัญญัติสภาพาบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ออกประกาศองค์การบริหารส่วนตำบลศาลาขาว เรื่อง การผ่อนผันให้ประกอบกิจการรีไซเคิลขยะและวัสดุอื่น ๆ พ.ศ. ๒๕๖๕ ลงวันที่ ๒๑ มีนาคม ๒๕๖๕ ผ่อนผันให้ผู้อุทธรณ์ประกอบกิจการต่อไปได้ แต่ต้องป้องกันและแก้ไขไม่ให้เกิดเหตุรำคาญจากกลิ่นเหม็น กำหนดให้ผู้อุทธรณ์ต้องปฏิบัติ รวม ๙ ข้อ และสงวนสิทธิที่จะยกเลิกการผ่อนผันได้ ซึ่งองค์การบริหารส่วนตำบลศาลาขาวมีคำสั่ง ที่ ๒๑๗/๒๕๖๕ ลงวันที่ ๙ สิงหาคม ๒๕๖๕ แต่งตั้งคณะกรรมการตรวจสอบการขออนุญาตประกอบกิจการรีไซเคิลขยะและวัสดุอื่น ๆ โดยเมื่อวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๖๕ คณะกรรมการฯ ได้ลงพื้นที่ตรวจสอบข้อเท็จจริง เห็นควรผ่อนผันให้ผู้อุทธรณ์ประกอบกิจการต่อและแจ้งให้แก้ไขปรับปรุงปัญหาเหตุรำคาญจากกลิ่นเหม็น เจ้าหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบลศาลาขาวลงพื้นที่ตรวจสอบข้อเท็จจริงและได้ให้คำแนะนำตามแบบตรวจแนะนำเจ้าพนักงานตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ลงวันที่ ๑๖ สิงหาคม ๒๕๖๕ แนะนำให้ผู้อุทธรณ์แก้ไขปรับปรุงการประกอบกิจการไม่ให้ส่งผลกระทบเรื่องกลิ่นเหม็นต่อประชาชนที่อยู่บริเวณใกล้เคียง ต่อมาวันที่ ๗ พฤศจิกายน ๒๕๖๕ เจ้าหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบลศาลาขาวลงพื้นที่ตรวจสอบข้อเท็จจริงพบว่า การประกอบกิจการของผู้อุทธรณ์ยังคงมีผลกระทบเรื่องกลิ่นเหม็น จึงออกคำแนะนำตามแบบตรวจแนะนำเจ้าพนักงานตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ลงวันที่ ๗ พฤศจิกายน ๒๕๖๕ ให้ผู้อุทธรณ์ปฏิบัติตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ อย่างเคร่งครัด ทั้งนี้ ผู้อุทธรณ์ประกอบกิจการรีไซเคิลขยะและถุงพลาสติกมาตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๔๘ จริงและไม่ได้รับอนุญาตให้ประกอบกิจการแต่อย่างใด เพียงแต่ได้รับการผ่อนผันให้ประกอบกิจการรีไซเคิลขยะและวัสดุอื่น ๆ ได้ แต่ถ้าเกิดปัญหามลภาวะอันเป็นพิษต่อสิ่งแวดล้อม องค์การบริหารส่วนตำบลศาลาขาวสามารถยกเลิกการผ่อนผันได้ทันที โดยไม่ต้องแจ้งเตือนแต่อย่างใด อีกทั้งเจ้าหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบลศาลาขาวได้ให้คำแนะนำเรื่องการบำบัดน้ำเสียและแจ้งให้ผู้อุทธรณ์แก้ไขปัญหาเหตุรำคาญจากกลิ่นเหม็นแล้วหลายครั้ง แต่ผู้อุทธรณ์ไม่สามารถแก้ไขปัญหารื้อกลิ่นเหม็นได้ เจ้าพนักงานท้องถิ่นจึงออกคำสั่งตามที่อุทธรณ์นี้

คณะเจ้าหน้าที่ของศูนย์อนามัยที่ ๕ ราชบุรี กรมอนามัย เข้าตรวจสอบข้อเท็จจริงเมื่อวันที่ ๖ มกราคม ๒๕๖๖ พบว่า ผู้อุทธรณ์ประกอบกิจการรีไซเคิลขยะและถุงพลาสติก โดยเช่าพื้นที่ประกอบกิจการของผู้ประกอบการอีกรายหนึ่ง คือ นางสาวกชพร เขมวัฒน์ชัย ซึ่งเป็นเจ้าของที่ดิน และประกอบกิจการด้วยกัน สถานประกอบกิจการมีเนื้อที่ประมาณ ๑ ไร่ ตั้งอยู่เลขที่ ๑๙/๒ หมู่ที่ ๘ ตำบลศาลาขาว อำเภอเมือง จังหวัดสุพรรณบุรี ภายในสถานประกอบกิจการมีอาคารโรงเรือน จำนวน ๑ หลัง และบ้านพักอาศัย จำนวน ๑ หลัง โรงเก็บขยะ จำนวน ๑ หลัง คนงาน จำนวน ๕ คน ทิศเหนือของสถานประกอบกิจการอยู่ในชุมชนใกล้เคียงศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก ประมาณ ๑๐๐ เมตร ทิศตะวันออกอยู่ห่างจากถนนมาลัยแมน หมายเลข ๓๒๑ ประมาณ ๒๗๙ เมตร และทิศตะวันตกอยู่ห่างจากบ้านพักอาศัยในชุมชน ประมาณ ๗๐ เมตร ภายในสถานประกอบกิจการมีเครื่องปั้นถุงพลาสติก (ลูกสลัดแห้ง)

สำหรับใช้...

สำหรับใช้ปั้นถุงพลาสติกให้แห้ง มีลักษณะเป็นลูกกรง จำนวน ๓ เครื่อง ขนาดกว้าง ๒ เมตร ยาว ๓ เมตร สูงจากพื้นประมาณ ๓ เมตร ใช้มอเตอร์ขนาด ๓ แรงม้า ต่อเครื่อง ในการหมุนปั่นแต่ละครั้ง จะสามารถใส่ถุงพลาสติกได้ ประมาณ ๔๐ - ๕๐ กิโลกรัม ต่อเครื่อง มีบ่อชักล้างถุงพลาสติก สำหรับใช้แยกและล้างถุงพลาสติกจากขยะ จำนวน ๒ บ่อ มีลักษณะเป็นบ่อซีเมนต์ทรงกลม ขนาดกว้าง ๑.๒๐ เมตร ความยาวรอบบ่อ ๕ เมตร สูง ๐.๗๐ เมตร แต่ละบ่อมีเครื่องชักล้างถุงพลาสติก (เครื่องตีถุงพลาสติก) และชุดตะกร้อ มีไว้สำหรับแยกถุงพลาสติกออกจากขยะอื่นและเป็นการล้างถุงพลาสติกด้วย จำนวน ๑ เครื่อง โดยใช้มอเตอร์ขนาด ๓ แรงม้า และมีเครื่องฟั่นสไลด์แห้ง จำนวน ๑ เครื่อง ใช้มอเตอร์ขนาด ๓ แรงม้า โดยใช้เกี่ยวถุงพลาสติกจากบ่อชักล้างถุงพลาสติกขึ้นมาน้ำสไลด์น้ำก่อน ๑ ครั้ง ก่อนที่คนงานจะนำถุงพลาสติกที่ออกมาจากเครื่องฟั่นสไลด์แห้งเข้าเครื่องปั้นถุงพลาสติก ระบบการทำงานของเครื่องปั้นถุงพลาสติก เครื่องตีถุงพลาสติก และเครื่องฟั่นสไลด์แห้งประกอบด้วยสายพานที่เชื่อมกันและหมุนรอบมูเลย์ที่มี ๑ ลูก ต่อชุด มีมอเตอร์เป็นต้นกำลังในการขับเคลื่อนสายพานให้หมุนรอบมูเลย์ ผู้ยุทธน์ให้ข้อมูลว่า มีการชุดบ่อเพื่อใช้เป็นบ่อบำบัดน้ำเสีย จำนวน ๒ บ่อ โดยบ่อที่ ๑ เป็นบ่อดินทรงสี่เหลี่ยม ขนาดกว้าง ๔ เมตร ยาว ๕ เมตร ลึกประมาณ ๒ เมตร ส่วนบ่อที่ ๒ เป็นบ่อดินทรงสี่เหลี่ยม ขนาดกว้าง ๑๐ เมตร ยาว ๒๐ เมตร ลึกประมาณ ๓ - ๔ เมตร น้ำที่ผ่านการแยกขยะและล้างถุงพลาสติกแล้ว ผู้ยุทธน์จะนำกลับมาใช้ใหม่ มีการทำความสะอาดบ่อชักล้างถุงพลาสติกทุกวัน ลักษณะการประกอบกิจการของผู้ยุทธน์เป็นดังนี้ ผู้ยุทธน์จะขับรถกระบะแบบมีคอกเหล็กกันด้านข้างไปซื้อขยะจากบ่อขยะที่อำเภอบางไทร จังหวัดพระนครศรีอยุธยา สัปดาห์ละ ๓ ครั้ง ครั้งละไม่เกิน ๒ ตัน ตันละ ๓,๐๐๐ บาท โดยขยะที่ผู้ยุทธน์ซื้อมาเป็นถุงพลาสติกซึ่งมีเศษดิน เศษอาหาร และของเน่าเสียปะปนติดมากับถุงพลาสติกด้วย รวมทั้งมีถุงพลาสติกที่ใช้ใส่ไก่สดและหมูสด ที่มีคนไปรับซื้อมาจากโรงงานที่อำเภอกำแพงแสน จังหวัดนครปฐม แล้วนำมาส่งให้ผู้ยุทธน์สัปดาห์ละ ๔ ครั้ง ครั้งละ ๒.๕ ตัน จากนั้นจึงทำการฉีดพ่นน้ำยาฆ่าเชื้อ SAFETY ที่ขยะบนรถก่อน จำนวน ๑ ครั้ง จึงนำขยะใส่บ่อชักล้างถุงพลาสติก ประมาณ ๔๐ - ๕๐ กิโลกรัม ต่อหนึ่งครั้ง ต่อหนึ่งบ่อ เพื่อทำการแยกถุงพลาสติกออกจากขยะอื่นที่ปนมา และเป็นการล้างถุงพลาสติกไปด้วย โดยแต่ละบ่อจะใส่น้ำประมาณ ๑๐ ลูกบาศก์เมตร ผสมกับน้ำยาฆ่าเชื้อ ผงซักฟอกแบบทั่วไป จำนวน ๒ ถุงใหญ่ น้ำจุลินทรีย์ (อีเอ็ม) ปริมาณ ๑ ลิตร ปูนขาว จำนวน ๒ ถุง ถุงละประมาณ ๕ กิโลกรัม เพื่อดับกลิ่น ซึ่งภายในบ่อจะมีเครื่องตีถุงพลาสติก ใช้เวลาประมาณ ๑๕ นาที ต่อการล้างหนึ่งครั้ง จากนั้นคนงานจะตักถุงพลาสติกที่ผ่านการล้างและสไลด์น้ำจากเครื่องฟั่นสไลด์แห้งแล้วเข้าเครื่องปั้นถุงพลาสติก ใช้เวลาปั่นแห้งประมาณ ๓๐ นาที จึงนำถุงพลาสติกบรรจุถุงกระสอบบอสนับบรรจุทุกไปขายที่โรงงานหลอมพลาสติก จังหวัดนครปฐม โดยใน ๑ วันสามารถทำได้ประมาณกว่า ๑ ตัน ในวันที่เข้าตรวจสอบข้อเท็จจริง ผู้ยุทธน์หยุดประกอบกิจการตามคำสั่งแล้วจากการสอบถามประชาชนที่อยู่อาศัยบริเวณใกล้เคียง จำนวน ๑๒ ราย ทุกรายแจ้งว่า ได้รับผลกระทบจากกลิ่นเหม็น บางรายมีอาการเวียนศีรษะ ทั้งนี้ ผู้แทนศูนย์อนามัยที่ ๕ ราชบุรี ได้ชี้แจงเพิ่มเติมในการประชุมคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ ครั้งที่ ๖๐-๒/๒๕๖๖ เมื่อวันที่ ๑๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๖ ว่า เครื่องปั้นถุงพลาสติก บ่อชักล้างถุงพลาสติก และอุปกรณ์ต่าง ๆ ผู้ยุทธน์ใช้งานร่วมกับผู้ประกอบกิจการอีก ๑ ราย

คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ได้พิจารณาเอกสารหลักฐานที่ได้รับ และรายงานผลการตรวจสอบข้อเท็จจริงของศูนย์อนามัยที่ ๕ กรมอนามัย แล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ยุทธน์ประกอบกิจการรีไซเคิลขยะและถุงพลาสติก โดยใช้พื้นที่ประกอบกิจการ เครื่องปั้นถุงพลาสติกให้แห้ง บ่อชักล้างถุงพลาสติก เครื่องฟั่นสไลด์แห้ง และระบบบำบัดน้ำเสียร่วมกับผู้ประกอบกิจการอีก ๑ ราย คือ นางสาวกพร เขมวัฒน์ชัย ซึ่งเป็นเจ้าของที่ดิน และผู้ยุทธน์เช่าพื้นที่เพื่อประกอบกิจการ มีเนื้อที่ประมาณ ๑ ไร่ ภายในสถานประกอบกิจการมีอาคารโรงเรือน จำนวน ๑ หลัง และ

บ้านพักอาศัย จำนวน ๑ หลัง โรงเก็บขยะ จำนวน ๑ หลัง คนงาน จำนวน ๕ คน ทิศเหนือของสถานประกอบกิจการอยู่ในชุมชนใกล้เคียงพัฒนาเด็กเล็ก ประมาณ ๑๐๐ เมตร ทิศตะวันออกอยู่ห่างจากถนนมาลัยแมน หมายเลข ๓๒๑ ประมาณ ๒๗๙ เมตร และทิศตะวันตกอยู่ห่างจากบ้านพักอาศัยในชุมชน ประมาณ ๗๐ เมตร ภายในสถานประกอบกิจการมีเครื่องปั้นดินเผาพลาสติก (ลูกสลัดแห้ง) สำหรับใช้ปั้นดินเผาพลาสติกให้แห้ง มีลักษณะเป็นลูกทรง จำนวน ๓ เครื่อง ขนาดกว้าง ๒ เมตร ยาว ๓ เมตร สูงจากพื้นประมาณ ๓ เมตร ใช้มอเตอร์ขนาด ๓ แรงม้า ต่อเครื่อง ในการหมุนปั้นแต่ละครั้ง จะสามารถใส่ดินเผาพลาสติกได้ประมาณ ๔๐ - ๕๐ กิโลกรัม ต่อเครื่อง มีบ่อชักล้างดินเผาพลาสติก สำหรับใช้แยกและล้างดินเผาพลาสติกจากขยะ จำนวน ๒ บ่อ มีลักษณะเป็นบ่อซีเมนต์ทรงกลม ขนาดกว้าง ๑.๒๐ เมตร ความยาวรอบบ่อ ๕ เมตร สูง ๐.๗๐ เมตร แต่ละบ่อมีเครื่องชักล้างดินเผาพลาสติก (เครื่องตีดินเผาพลาสติก) และชุดตะกร้อ มีไว้สำหรับแยกดินเผาพลาสติกออกจากขยะอื่นและเป็นการล้างดินเผาพลาสติกด้วย จำนวน ๑ เครื่อง โดยใช้มอเตอร์ขนาด ๓ แรงม้า และมีเครื่องฟั่นสลัดแห้ง จำนวน ๑ เครื่อง ใช้มอเตอร์ขนาด ๓ แรงม้า โดยใช้เกี่ยวดินเผาพลาสติกจากบ่อชักล้างดินเผาพลาสติกขึ้นมาปั่นสลัดน้ำก่อน ๑ ครั้ง ก่อนที่คนงานจะนำดินเผาพลาสติกที่ออกมาจากเครื่องฟั่นสลัดแห้งเข้าเครื่องปั้นดินเผาพลาสติก ระบบการทำงานของเครื่องปั้นดินเผาพลาสติก เครื่องตีดินเผาพลาสติก และเครื่องฟั่นสลัดแห้ง ประกอบด้วยสายพานที่เชื่อมกันและหมุนรอบมูเลย์ที่มี ๑ ลูก ต่อชุด มีมอเตอร์เป็นต้นกำลังในการขับเคลื่อนสายพานให้หมุนรอบมูเลย์ ผู้อุทธรณ์ให้ข้อมูลว่า มีการชุดบ่อเพื่อใช้เป็นบ่อบำบัดน้ำเสีย จำนวน ๒ บ่อ โดยบ่อที่ ๑ เป็นบ่อดินทรงสี่เหลี่ยม ขนาดกว้าง ๔ เมตร ยาว ๕ เมตร ลึกประมาณ ๒ เมตร ส่วนบ่อที่ ๒ เป็นบ่อดินทรงสี่เหลี่ยม ขนาดกว้าง ๑๐ เมตร ยาว ๒๐ เมตร ลึกประมาณ ๓ - ๔ เมตร น้ำที่ผ่านการแยกขยะและล้างดินเผาพลาสติกแล้ว ผู้อุทธรณ์จะนำกลับมาใช้ใหม่ มีการทำความสะอาดบ่อชักล้างดินเผาพลาสติกทุกวัน ลักษณะการประกอบกิจการของผู้อุทธรณ์เป็นดังนี้ ผู้อุทธรณ์จะขับรถกระบะแบบมีคอกเหล็กกันด้านข้างไปซื้อขยะจากบ่อขยะที่อำเภอบางไทร จังหวัดพระนครศรีอยุธยา สัปดาห์ละ ๓ ครั้ง ครั้งละไม่เกิน ๒ ตัน ตันละ ๓,๐๐๐ บาท โดยขยะที่ผู้อุทธรณ์ซื้อมาเป็นดินเผาพลาสติก ซึ่งมีเศษดิน เศษอาหาร และของเน่าเสียปะปนติดมากับดินเผาพลาสติกด้วย รวมทั้งมีดินเผาพลาสติกที่ใช้ใส่ไก่สด และหมูสด ที่มีคนไปรับซื้อมาจากโรงงานที่อำเภอกำแพงแสน จังหวัดนครปฐม แล้วนำมาส่งให้ผู้อุทธรณ์ สัปดาห์ละ ๔ ครั้ง ครั้งละ ๒.๕ ตัน คนงานจะฉีดพ่นน้ำยาฆ่าเชื้อ SAFETY ที่ขยะบนรถก่อน จำนวน ๑ ครั้ง นำขยะใส่บ่อชักล้างดินเผาพลาสติก ประมาณ ๔๐ - ๕๐ กิโลกรัม ต่อหนึ่งครั้ง ต่อหนึ่งบ่อเพื่อทำการแยกดินเผาพลาสติกออกจากขยะอื่นที่ปนมา และเป็นการล้างดินเผาพลาสติกไปด้วย โดยแต่ละบ่อจะใส่น้ำประมาณ ๑๐ ลูกบาศก์เมตร ผสมกับน้ำยาฆ่าเชื้อ ผงซักฟอกแบบทั่วไป จำนวน ๒ ถังใหญ่ น้ำจุลินทรีย์ (อีเอ็ม) ปริมาณ ๑ ลิตร ปูนขาว จำนวน ๒ ถัง ถังละประมาณ ๕ กิโลกรัม เพื่อดับกลิ่น ซึ่งภายในบ่อจะมีเครื่องตีดินเผาพลาสติกใช้เวลาประมาณ ๑๕ นาที ต่อการล้างหนึ่งครั้ง จากนั้นคนงานจะตักดินเผาพลาสติกที่ผ่านการล้างและสลัดน้ำจากเครื่องฟั่นสลัดแห้งแล้วเข้าเครื่องปั้นดินเผาพลาสติก ใช้เวลาปั้นแห้งประมาณ ๓๐ นาที แล้วนำบรรจุถุงกระสอบบอลสุนทรทุกไปขายที่โรงงานหลอมพลาสติก จังหวัดนครปฐม โดยใน ๑ วัน สามารถทำได้ประมาณกว่า ๑ ตัน ในวันที่เข้าตรวจสอบข้อเท็จจริง ผู้อุทธรณ์หยุดประกอบกิจการตามคำสั่งแล้ว จากการสอบถามประชาชนที่อยู่อาศัยบริเวณใกล้เคียง จำนวน ๑๒ ราย ทุกรายแจ้งว่า ได้รับผลกระทบจากกลิ่นเหม็น บางรายมีอาการเวียนศีรษะ ทั้งนี้ เมื่อมีประชาชนร้องเรียนต่อองค์การบริหารส่วนตำบลศาลาขาวและศูนย์ดำรงธรรมอำเภอเมืองสุพรรณบุรี เจ้าหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบลศาลาขาวและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องได้ลงพื้นที่ตรวจสอบข้อเท็จจริง และเจ้าพนักงานท้องถิ่นใช้อำนาจตามมาตรา ๒๕ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ และมาตรา ๒๘ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ประกอบกับมาตรา ๖๗ (๒) (๓) (๔) และ (๗) แห่งพระราชบัญญัติสภาพัฒนาการและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ออกประกาศองค์การบริหารส่วนตำบลศาลาขาว เรื่อง ข้อกำหนดเบื้องต้นของการประกอบกิจการใช้เคิลขยะ

และวัสดุอื่น ๆ...

และวัสดุอื่น ๆ พ.ศ. ๒๕๓๕ ลงวันที่ ๒๔ มิถุนายน ๒๕๖๔ ประกาศองค์การบริหารส่วนตำบลศาลาขาว เรื่อง การผ่อนผันให้ประกอบกิจการรีไซเคิลขยะและวัสดุอื่น ๆ พ.ศ. ๒๕๖๕ ลงวันที่ ๒๑ มีนาคม ๒๕๖๕ ผ่อนผันให้ผูุ้ธรณ์ประกอบกิจการได้ แต่ต้องป้องกันและแก้ไขไม่ให้เกิดเหตุรำคาญกลิ่นเหม็น ตลอดจนเจ้าพนักงานตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ได้ให้คำแนะนำหลายครั้ง แต่ผูุ้ธรณ์ไม่ปฏิบัติตามคำแนะนำและการประกอบกิจการส่งผลกระทบต่อประชาชนที่อยู่อาศัยบริเวณใกล้เคียง เจ้าพนักงานท้องถิ่นจึงออกคำสั่งตามผูุ้ธรณ์นี้

คณะกรรมการพิจารณาผูุ้ธรณ์ได้ตรวจพิจารณาเอกสารหลักฐานที่ได้รับ รวมถึงกฎหมายระเบียบ และข้อบังคับที่เกี่ยวข้องเรียบร้อยแล้ว มีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยดังนี้

ประเด็นที่หนึ่ง การประกอบกิจการของผูุ้ธรณ์เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข ข้อบัญญัติท้องถิ่น และกฎหมายที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งก่อให้เกิดผลกระทบต่อสุขภาพของประชาชนที่อยู่อาศัยบริเวณใกล้เคียงจนเป็นเหตุรำคาญหรือไม่ อย่างไร

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา ๒๕ บัญญัติว่า “ในกรณีที่มีเหตุอันอาจก่อให้เกิดความเดือดร้อนแก่ผู้อยู่อาศัยในบริเวณใกล้เคียง หรือผู้ที่ต้องประสบกับเหตุนั้นดังต่อไปนี้ ให้ถือว่าเป็นเหตุรำคาญ... (๓) อาคารอันเป็นที่อยู่ของคนหรือสัตว์ โรงงานหรือสถานที่ประกอบการใด ไม่มีการระบายอากาศ การระบายน้ำ การกำจัดสิ่งปฏิกูล หรือ การควบคุมสารเป็นพิษ หรือมีแต่ไม่มีการควบคุมให้ปราศจากกลิ่นเหม็น หรือละอองสารเป็นพิษอย่างพอเพียงจนเป็นเหตุให้เสื่อมหรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ (๔) การกระทำใด ๆ อันเป็นเหตุให้เกิดกลิ่น แสง รังสี เสียง สิ่งมีพิษ ความสั่นสะเทือน ฝุ่นละออง เขม่า เถ้า หรือกรณีอื่นใด จนเป็นเหตุให้เสื่อม หรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ...” มาตรา ๓๒ บัญญัติว่า “เพื่อประโยชน์ในการกำกับดูแลการประกอบกิจการที่ประกาศตามมาตรา ๓๑ ให้ราชการส่วนท้องถิ่นมีอำนาจออกข้อบัญญัติท้องถิ่นดังต่อไปนี้ (๑) กำหนดประเภทของกิจการตามมาตรา ๓๑ บางกิจการหรือทุกกิจการให้เป็นกิจการที่ต้องมีการควบคุมภายในท้องถิ่นนั้น...” มาตรา ๓๓ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “เมื่อพ้นเก้าสิบวัน นับแต่วันที่ข้อบัญญัติท้องถิ่นกำหนดให้เป็นกิจการที่ต้องมีการควบคุมตามมาตรา ๓๒ (๑) ใช้บังคับ ห้ามมิให้ผู้ใดดำเนินกิจการตามประเภทที่มีข้อบัญญัติท้องถิ่นกำหนดให้เป็นกิจการที่ต้องมีการควบคุมตามมาตรา ๓๒ (๑) ในลักษณะที่เป็นการค้า เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๕๖” ประกาศกระทรวงสาธารณสุข เรื่อง กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๕๘ กำหนดไว้ว่า “ข้อ ๓ ให้กิจการดังต่อไปนี้เป็นกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ... ๑๓. กิจการอื่น ๆ... (๕) การสะสมวัตถุหรือสิ่งของที่ชำรุด ใช้นแล้ว หรือเหลือใช้... (๗) การล้างขวด ภาชนะหรือบรรจุภัณฑ์ที่ใช้นแล้วเพื่อนำไปใช้ใหม่หรือแปรรูปเป็นผลิตภัณฑ์ใหม่...” ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลศาลาขาว เรื่อง การควบคุมกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๖๕ ข้อ ๒ กำหนดไว้ว่า “ข้อบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลศาลาขาว นับตั้งแต่วันที่ประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป” แต่ข้อบัญญัติดังกล่าวยังไม่ได้ลงประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผูุ้ธรณ์ประกอบกิจการรีไซเคิลขยะและถุงพลาสติก โดยรับซื้อถุงพลาสติกซึ่งมีเศษดิน เศษอาหาร และของเน่าเสียปะปน นำมาล้างทำความสะอาดและสัลดน้ำให้แห้งโดยใช้เครื่องจักร จากนั้นนำไปจำหน่ายให้ผู้รับซื้อนำไปแปรรูปต่อ ลักษณะการประกอบกิจการของผูุ้ธรณ์จึงเข้าข่ายเป็นกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ประเภทการสะสมวัตถุหรือสิ่งของที่ชำรุด ใช้นแล้ว หรือเหลือใช้ และประเภทการล้างขวด ภาชนะหรือบรรจุภัณฑ์ที่ใช้นแล้วเพื่อนำไปใช้ใหม่หรือแปรรูปเป็นผลิตภัณฑ์ใหม่ ตามข้อ ๓ ๑๓. (๕) และ (๗) แห่งประกาศกระทรวงสาธารณสุข เรื่อง กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๕๘ แต่ด้วยข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลศาลาขาว เรื่อง การควบคุมกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๖๕ ยังไม่ลงประกาศในราชกิจจานุเบกษา ประกอบกับข้อ ๒ แห่งข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบล

ศาลาขาวฉบับเดียวกัน กำหนดให้ข้อบัญญัติดังกล่าวมีผลใช้บังคับ นับแต่วันที่ประกาศในราชกิจจานุเบกษา ดังนั้น ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลศาลาขาว เรื่อง การควบคุมกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๖๕ จึงยังไม่มีผลใช้บังคับ ผู้อุทธรณ์จึงไม่ต้องขออนุญาตประกอบกิจการต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๓๓ วรรคหนึ่ง ประกอบกับมาตรา ๓๒ (๑) แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม อย่างไรก็ตาม ลักษณะการประกอบกิจการของผู้อุทธรณ์มีการชักล้างถุงพลาสติกที่มีสิ่งสกปรกปนเปื้อนมา ย่อมทำให้เกิดน้ำเสีย ซึ่งผู้อุทธรณ์ให้ข้อมูลว่า มีระบบบำบัดน้ำเสียแล้ว แต่จากข้อเท็จจริงที่ปรากฏในทางพิจารณาของคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์พบว่า บ่อดังกล่าวมีลักษณะเป็นบ่อรวบรวมน้ำเสียจากการประกอบกิจการ ไม่มีลักษณะเป็นระบบบำบัดน้ำเสียตามหลักวิชาการด้านสิ่งแวดล้อมแต่อย่างใด อีกทั้งลักษณะการประกอบกิจการของผู้อุทธรณ์ ได้ใช้สถานที่ เครื่องจักร อุปกรณ์ และบ่อรวบรวมน้ำเสียเดียวกันกับผู้ประกอบกิจการอีก ๑ ราย ที่ผู้อุทธรณ์เช่าพื้นที่ เพื่อประกอบกิจการ รวมทั้งมาตรการในการจัดการหรือป้องกันผลกระทบเรื่องกลิ่นเหม็นและน้ำเสียยังไม่มีประสิทธิภาพ จึงทำให้เกิดกลิ่นเหม็นรบกวนจากการเน่าเสียของน้ำและสิ่งปนเปื้อนจากถุงพลาสติกที่นำมาใช้เป็นวัตถุดิบ อันเป็นเหตุให้เสื่อมหรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพของประชาชนที่อาศัยอยู่บริเวณใกล้เคียงได้ ดังนั้น การกระทำของผู้อุทธรณ์จึงเข้าข่ายเป็นเหตุรำคาญตามมาตรา ๒๕ (๓) และ (๔) แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

ประเด็นที่สอง คำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่น ที่ ๓๔๘/๒๕๖๕ ลงวันที่ ๒๙ พฤศจิกายน ๒๕๖๕ โดยใช้อำนาจตามมาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ และมาตรา ๖๖ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ขอบด้วยกฎหมายหรือไม่ อย่างไร

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา ๔ บัญญัติว่า ในพระราชบัญญัตินี้... “เจ้าพนักงานท้องถิ่น” หมายความว่า... (๓) นายกองค์การบริหารส่วนตำบล สำหรับในเขตองค์การบริหารส่วนตำบล...” มาตรา ๒๘ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “ในกรณีที่มีเหตุรำคาญเกิดขึ้น ในสถานที่เอกชน ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจออกคำสั่งเป็นหนังสือให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองสถานที่นั้น ระวังเหตุรำคาญภายในระยะเวลาอันสมควรตามที่ระบุไว้ในคำสั่ง และถ้าเห็นว่าสมควรจะให้กระทำโดยวิธีใด เพื่อระงับเหตุรำคาญนั้น หรือสมควรกำหนดวิธีการเพื่อป้องกันมิให้มีเหตุรำคาญเกิดขึ้นในอนาคต ให้ระบุไว้ในคำสั่งได้” วรรคสอง บัญญัติว่า “ในกรณีที่ไม่มี การปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามวรรคหนึ่ง ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจระงับเหตุรำคาญนั้นและอาจจัดการตามความจำเป็นเพื่อป้องกันมิให้มีเหตุรำคาญเกิดขึ้นอีก และถ้าเหตุรำคาญเกิดขึ้นจากการกระทำ การละเลย หรือการยินยอมของเจ้าของหรือผู้ครอบครองสถานที่นั้น เจ้าของหรือผู้ครอบครองสถานที่ดังกล่าวต้องเป็นผู้เสียค่าใช้จ่ายสำหรับการนั้น” และวรรคสาม บัญญัติว่า “ในกรณีที่ปรากฏแก่เจ้าพนักงานท้องถิ่นว่าเหตุรำคาญที่เกิดขึ้นในสถานที่เอกชนอาจเกิด อันตรายร้ายแรงต่อสุขภาพ หรือมีผลกระทบต่อสภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชน เจ้าพนักงานท้องถิ่นจะออกคำสั่งเป็นหนังสือห้ามมิให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองใช้หรือยินยอมให้บุคคลใด ใช้สถานที่นั้นทั้งหมดหรือบางส่วน จนกว่าจะเป็นที่พอใจแก่เจ้าพนักงานท้องถิ่นว่าได้มีการระงับเหตุรำคาญนั้นแล้วก็ได้” เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า ในขณะที่ออกคำสั่ง นายมนเทียร นาคทองอินทร์ ดำรงตำแหน่งนายกองค์การบริหารส่วนตำบล ศาลาขาว จึงเป็นเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม มีอำนาจลงนามในคำสั่งตามที่อุทธรณ์นี้ได้ เมื่อการประกอบกิจการของผู้อุทธรณ์ก่อให้เกิดความเดือดร้อน แก่ผู้อยู่อาศัยใกล้เคียงและเข้าข่ายเป็นเหตุรำคาญตามมาตรา ๒๕ (๓) และ (๔) แห่งพระราชบัญญัติฉบับเดียวกัน อีกทั้งลักษณะการประกอบกิจการมีการใช้สถานที่ เครื่องจักร อุปกรณ์ และบ่อรวบรวมน้ำเสียร่วมกับผู้ประกอบกิจการ อีก ๑ ราย โดยไม่มีระบบบำบัดน้ำเสียที่ถูกต้องตามหลักวิชาการด้านสิ่งแวดล้อม มลพิษที่เกิดขึ้นจากการประกอบกิจการ

ของผู้อุทธรณ์...

ของผู้อุทธรณ์ย่อมส่งผลกระทบต่อสภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชนที่อยู่อาศัยบริเวณใกล้เคียงจริง ก่อนที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นจะออกคำสั่งตามที่อุทธรณ์นี้ เจ้าพนักงานตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ได้แนะนำให้ผู้อุทธรณ์แก้ไขปรับปรุง โดยเข้าตรวจสอบสถานประกอบกิจการ และออกเป็นแบบตรวจแนะนำให้ถือปฏิบัติหลายครั้ง กรณีนี้ถือได้ว่า ผู้อุทธรณ์มีโอกาสดังกล่าวข้างต้นได้อย่างเพียงพอ และมีโอกาสได้โต้แย้งและแสดงพยานหลักฐานของตนตามมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ และที่แก้ไขเพิ่มเติม แล้ว ดังนั้น คำสั่งนายกองค์การบริหารส่วนตำบลศาลาขาว เจ้าพนักงานท้องถิ่น ที่ ๓๔๘/๒๕๖๕ ลงวันที่ ๒๙ พฤศจิกายน ๒๕๖๕ จึงชอบด้วยกฎหมาย ทั้งนี้เพื่อให้เป็นไปตามบทบัญญัติมาตรา ๒๘ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์จึงใช้อำนาจตามมาตรา ๔๖ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ และที่แก้ไขเพิ่มเติม แก้ไขข้อความในคำสั่งนายกองค์การบริหารส่วนตำบลศาลาขาว เจ้าพนักงานท้องถิ่น ที่ ๓๔๘/๒๕๖๕ ลงวันที่ ๒๙ พฤศจิกายน ๒๕๖๕ ในย่อหน้าที่ ๒ บรรทัดที่ ๔ จากข้อความ “หยุดประกอบกิจการ จนกว่าจะมีคำสั่งเปลี่ยนแปลง” เป็น “ห้ามมิให้ท่านใช้สถานที่ในส่วนที่เกี่ยวกับการประกอบกิจการรีไซเคิลขยะและถุงพลาสติก จนกว่าจะเป็นที่พอใจแก่เจ้าพนักงานท้องถิ่นว่าได้มีการระงับเหตุรำคาญนั้นแล้ว”

ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๖๖/๒ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม วินิจฉัยให้ยกอุทธรณ์คำสั่งนายกองค์การบริหารส่วนตำบลศาลาขาว เจ้าพนักงานท้องถิ่น ที่ ๓๔๘/๒๕๖๕ ลงวันที่ ๒๙ พฤศจิกายน ๒๕๖๕

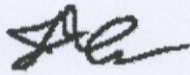
(นายอรรถพล แก้วสัมฤทธิ์)

รองอธิบดีกรมอนามัย

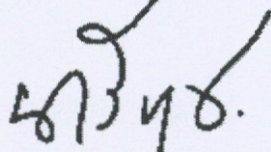
กรรมการและเลขานุการ

ทำหน้าที่ประธานกรรมการพิจารณาอุทธรณ์

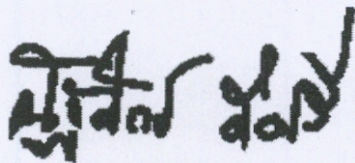
ลายมือชื่อกรรมการและเลขานุการคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์

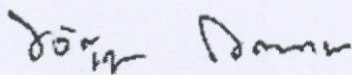
(นายพิทยา ปราโมทย์วรพันธุ์)
ผู้แทนกรมควบคุมมลพิษ
กรรมการ

(นางสาวนารีนุช กลั่นแก้ว)
ผู้แทนกรมโยธาธิการและผังเมือง
กรรมการ

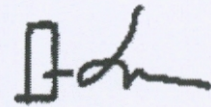
(นายณัฐกัย ดีศิริ)
ผู้แทนกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น
กรรมการ

(นางขวัญฤดี ไชติชนาทวีวงศ์)
กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ

(นายสุนทร แก้วสว่าง)
ผู้แทนกรมโรงงานอุตสาหกรรม
กรรมการ

(นางอรทัย หวังวิวัฒนา)
ผู้แทนสำนักงานอัยการสูงสุด
กรรมการ

(นายสมชาย ตู้แก้ว)
กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ